

Et Rim om urimelig Poesie,
I Anledning
Af en rimelig og velbetænkt Ægte-Forrening,

Imellem

Brudgommen,
Ædle og Høynagtbare unge Karl,
Mfr. Michael Særmund
Sigel,

Og

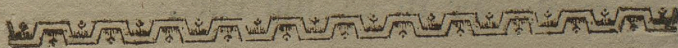
Bruden,
Ædel-Dyndige og Høynornehme Jomfrue,
Mfr. Maria de Sange,

Paa

Deres Høytidelige Copulations og Bryllups Fest
i Bergen den 6te Nov. 1764.

Indsendt af en Ven,

Der ønsker Dem Deel i al
Guds Godhed og Glæde.

Imprimatur,

FRIDRICH ARENTZ.

BERGEN,

Erypt hos Kongl. Maj. privilegered Bogtrykker. Christen Korbær.

I Jeg banker, flopper, som med Stok,
Og endnu ey vil flyde nok
De Rim, som Sproget sommer,
Maa skee at Klippen ey gir Band,
For dem, som er af fremmed Land,
Maa skee Apollo drømmer.

Nu springer jeg heel midt i thun
Om jeg kand blive til en Rym,
Og male de Bogstaver,
Som ingen Bog-Lærd kand forstaae,
Om han sit Hoved vilde klaae,
Og Hiernen giennem graver.

Men endnu bliver; See! Du Stok,
Som midt i thun har gaaet nok,
Dog nyder ey den Vre,
At de kand stilles iblant dem,
Hvis Vers har en naturlig klem,
Og Laur = Bær Krandsje bære.

Gid jeg kun vedste Stiilen Ters,
Og kunde bringe den i Vers,
Nu jeg en Sang vil skrive
Til det Belædle Brude = Par,
Hvis Hierte Himlen lanket har,
At De til Et skal blive.

Jeg tanker, jeg gior ey uret,
Om jeg begynder paa det Eet,
At Daarligheden pryder,
Nu nesten Folk i all slags Stand,
Der neppe findes noget Land,
Den jo sin Vre nyder.

Alt det som før var gammel Dags
Og agtedes iblant det slags,
Som her til Daarers Noeder,
Det kaages jo nu op igien
Saa hver Galanteries Ben
Maa følge gamle Noeder.

Det seer i sær ved Klæde-Dragt,
Men se! Hvor Poesiens Bragt
Man ret i Høyden sætter.
Ja, Ja, med tvungne, skrued' Ord
Som maled' Retter paa et Bord,
Den sees, men ey mætter!

I fordum Tid da fløb man op
Paa Blindi Klint Parnass Top,
Nu vil man Himmel siige,
Saa Cherubim og Seraphim
Forgylde maa de søde Rim,
Om de sit Ser skal siige.

O! I Poeter himlede,
Hvad Under om I svimlede,
Og misted' eders Vinger,
Da I mod Soelens heede Glænde
Lor vove en Døx-blandet Sands,
Og alt for høyt Jer springer.

En anden kryber som han fand
Langt under Underjordist Sand
Ind til Naturens Gieemne,
Og naar han kommer ud igien,
Da veed han ikke selv hvor hen
Han havde sidst sit Hjemme:

Men jeg vil Lande-Veyen gaae,
Og see at jeg fand rime saa,
Min Hierne ikke brister,
Og om der i min Poesie
Er intet nyt galanterie,
Jeg dog ey Sandsæt mister.

Begyndelsen da bliver den,
At nu jeg kommer er igien
Til Føde-Land og Frender,
Da seer jeg hvor forsumet, GUD,
Forundrings værdig fører ud
Sit Raad i alle Stænder.

Jeg om mig selv ey tale vil,
Stiltiende ey seer op til
De Lys-beklædte Sale,
Hvor Alviished og Almagt boer,
Og styrer selv sin Bygnings Røet,
I Høye og i Dale.

Jeg kysser den Almagtig Haand,
Som løste op mit Længsels Baand,
Og gav mig Stad og Sæde
Udi Forældres Huus og Boe,
Hvor jeg i Fred og stille Røe
Kand æde Brød med Glæde.

Forundrings fuld jeg seer hvordan
Min Fæster Nuttes Jomfrue Stand
Omskiftes paa den Maade,
At Hun, som aldrig svanger blev,
Sik Børen nok, som om sig drev,
Og giftes fand til Baade.

J ser Hun seer paa denne Dag
En Jomfrue-Datter til Behag
I Egte-Stand at træde
Med Mand, af lige Stand og Blod,
Oprunden af den samme Rod,
Til fælles Benner's Glæde.

Jeg derfor gratulere vil,
Selv Sandhed sætte Ammen til
Mit Haab, mit Ønske, Meening!
At Brudgoms-Moer, og Brudens-Fæder,
Som er et rigtig Sødsfend-Paar
Saaer Frugt af den Forening.

Saa De paa begge Sider kan
Befigne GUD for denne Stand,
Hvor Søn og Datter bliver
Som Sødsfend-Børn lemmet ind
At være et, et Legem, Sind,
Som Lyffens Soel opliver.

